

והפסל, המורכב משברי מחכת, זונק מתוך הנוף ומקבל את המימד השלישי

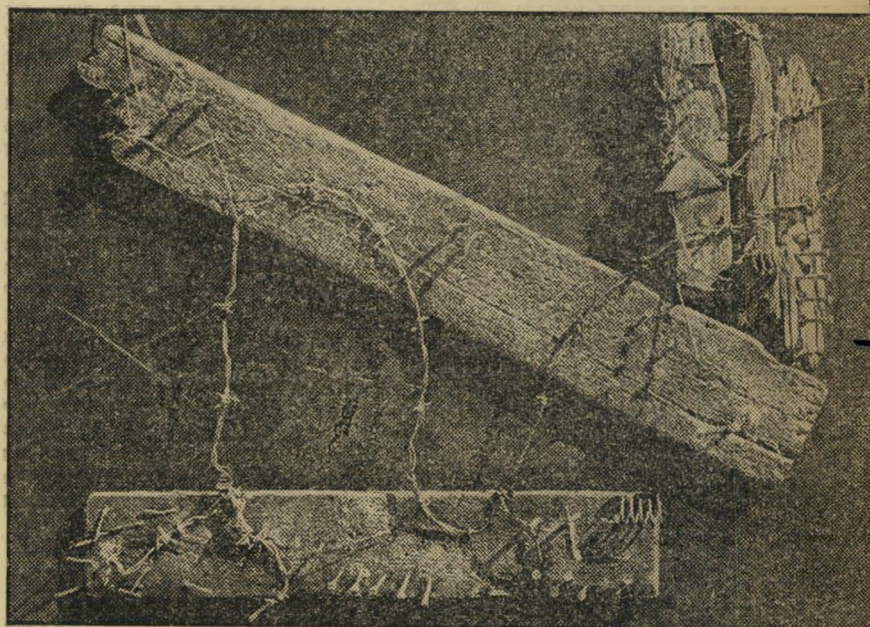
צעיר הישראלי או מכשרונו. על כל פנים, הקציב לו שבועיים ימים להכנת סקיצות לתפאורות למחזהו מעגל הגיר הקונקאזי. היתה זו עבודה שכללה לא רק שרטוט תפאורה, אלא גם מיקום השחקנים, תוך הנמקה מבחינה דרמטית.

עבודתו של יגאל הגישה לאקדמיה לאמינות בברלין המזרחית. הוא זכה בסטיפנדיה ולמעמד תלמיד-בכיר לצידו של ברכט. אז, אולי בפעם הראשונה בהיו, התחיל יגאל לעבוד ברצינות. לא היתה זו משימה קלה לעבוד עם ברכט המחמיר והמקפיד. היה עליו להשתתף בכל החזרות, לראות את כל פעולות התיאטרון, כולל הבימוי. מי שאין לו ידעיה בבימוי, לא יוכל להיות צייר תיאטרון, אמרה משנתו של ברכט. עינו של הצייר רגישה יותר מעינו של הבמאי, לכן עליו להציע את המיקום הראוי של השחקנים. הבמאי הוא השופט, הבוחר את העבודה הטובה ביותר. כמעט שנה עבד יגאל בתיאטרון של ברכט, וניתנה לו גם ההזדמנות להכין הצגת (המשך בעמוד 14)

שרחבו עלה על רוחב כתפיו, הסתגר ב' חורבה ועסק רק באמנותו. כחוש ומצומק, כשמשקלו אינו עולה על 49 קילו, נראה תמהוני מאוד במסעיו הנדירים בחנויות המזכרות, בהן ניסה למכור פסלונים-עץ קטנים של חיות, כדי להרויח את לחמו.

תשעה חודשים בכפר, שהיה כמעט ריק אותה תקופה, פיסל ופיסל ופיסל. בעיקר עבד בעץ, בנפחים סגורים. אחרי תקופת שקט קצרה זו, התחולל המפנה. יגאל, שעדיין התלבט בבעיית יחסיו עם ארץ מולדתו, גרמניה, יצא — אחרי שנמצא מקור למימון כספי לכך — לארץ זו.

הוא הגיע לברלין עם החלטה נחושה מה יעשה וכיצד. תחילה ראה תיאטרון פה ושם, נמשך אחרי יצירותיו של ברטולד ברכט. גמלה בקרבו התודעה, שאם יציג ליה לדבר עם האיש, יגיע למשהו. וכך היה. מצוייד בכמה פסלונים עץ וכמה רישומים מתוך נחנה של ברכט, הגיע אליו יגאל לברלין המזרחית, שם ניהל תיאטרון משלו. "אני רוצה ללמוד ולעבוד אתך", אמר יגאל. ספק אם ברכט התפעל או מחוצצתו של ה'

החוויה, כפי שהיא מופיעה אחרי עבוד ברוחו של הצייר. קטע מתוך תמונת הירושימה (למטה, ימין), המזכיר את הקרון מסורג'התייל, בלעדי הראשים המופיעים בו. יגאל עצמו כופר בכל הסבר לתמונותיו, טוען שהן חזויה צורתית-נפשית בלבד.

העיבוד

ידה אתו באותה כחה בבית-הספר העממי, היתה מחנתו של אביה שוקולה, נקניק ומלפפונים חמוצים. עתידה לראוג לו באותה צורה עצמה, אבל בתור

★ ★ ★

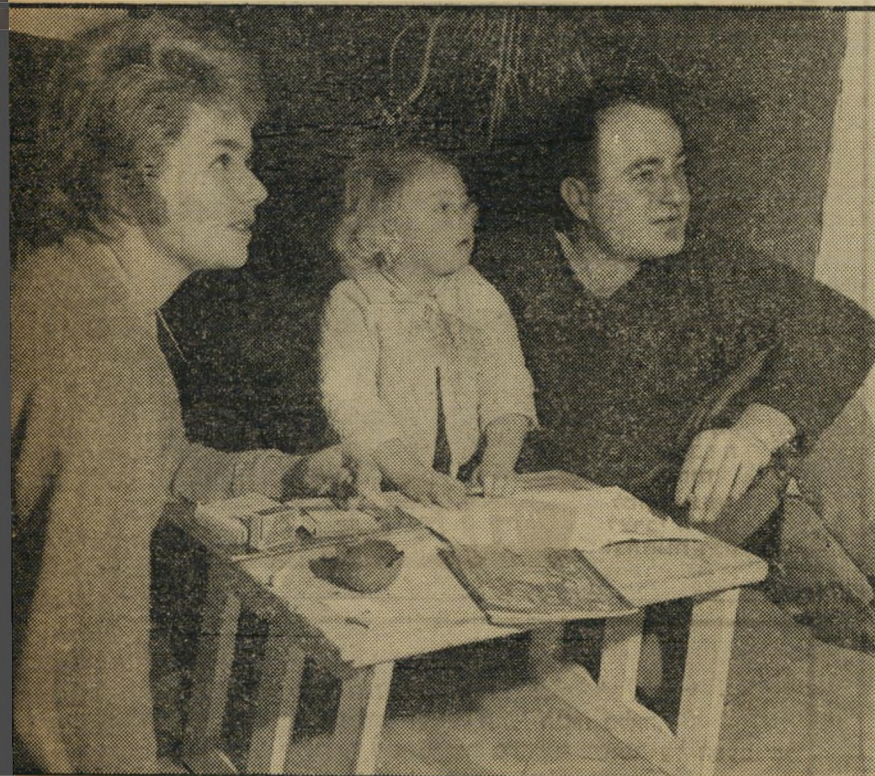
סיים כטוראי

כבר ידע הנער, שחי עם הים, שהוא רוצה לחיות העלו אותו בתור נער-סיפון על גובה. אבל טור פה וחזרה הספיק לו. "חטפתי בעיטות מהמלחים, הקיא של העולים החדשים. אפילו לא נתנו לי לנקות על הנוסעים במחלקה הראשונה. את הים עצמו ראיתי ר. ראיתי אותו בבית שלי".

ידף את משוטי המפרשיות, החל להדריך בימיה. זה אפשר היה למצוא כשהוא חיפר מפרשים, ועוסק מיני בעיות תיאורטיות של האירודינמיקה של ה' א צוהל כשמצא שגיאות בספרי ההדרכה של החבל אל.

עת לא הפסיק לצייר. הוא רצה או לחקות את מ, פיסל פסלים בדמות פסליו של מיכאלאנג'לו, ספג זאמנות הבוענית האלילית. כיום נזכר יגאל: "לא פה שאני רוצה, אם היעוד שלי הוא להיות אמן או כל דבר עניין אותי עד שתפסתי את הפרינציפ". ציוריו לא שמר. רק אמו היתה אוספת אותם, לא נה בערכם האמנותי, אלא כמזכרת, כשם שמרה את י שלו מהתספורת הראשונה.

זאת היתה תקופת השקט הגדול בחייו. בדרגת רב"ט בשל הידע המקצועי שלו. אולם כבר

הצייר עם משפחתו. יגאל ונעמי תומרקין עם בתם בת השלוש, אורנה, המחזיקה אף היא במכחול, בדירתם שבבת-ים. ברקע, אחת מתמונותיו הבלתי-מושלמות של יגאל, הנוגה לצייר את תמונותיו בסדרות. לפי נושא אחד.

המשכחה

מיד אחרי השירות ניסה יגאל להתעסק בעבודה משרתית, בסניף הימיה בהפועל חיפה, כשבתו הוא בית-יורדניים. או בשלה החלטה להקדיש עצמו לפיסול. הוא החל ללמוד אצל הפסל רוזולף להמן בעין-הוד, כשמשכורתו מספיקה לו בקושי לדמי הנסיעה. אחרי העבודה עבד שעות נוספות כסבל בממגורות דגון. רק אחרי שכוחותיו תשו לגמרי, וכל חפציו נגנבו מבית-יורדניים, הלך והשתקע בעין-הוד. זאת היתה תקופת השקט הגדול בחייו. הוא גזר על עצמו חיי נזירות, גידל זקן